

No és fàcil

El BM Granollers ha hagut de fer suspensió de pagaments (ara concurs de creditors), perquè després de quatre mesos en situació legal de 'preconcurs' no s'ha arribat a un acord per a fer front a un deute d'1.500.000 euros. Amb la retallada del pressupost de l'ordre d'un 50%, anant bé, el superàvit d'un any oscil·larà entre els 50 i 100 mil euros. És a dir, necessitaria entre 15 i 30 anys per tornar el deute, i en aquestes condicions és lògic que part dels creditors, especialment els jugadors, no hagin acceptat la quitança de preacord.

EL FÀCIL seria corresponsabilitzar als jugadors, especialment els procedents del planter del club, però no seria just fer-ho. Al cap i la fi, ells defensen els seus propis interessos, com ho faria qualsevol treballador amb nòmines pendents de la seva empresa que ha presentat suspensió de pagaments, perquè no té ingressos suficients per a fer front a les seves obligacions.

ENCARA MÉS FÀCIL seria responsabilitzar de la situació a les juntes directives, les dues anteriors (la de Joan Maria Pérez Ortiz i la de José Luis Canya), per haver generat el deute i a l'actual de Josep Pujadas per no haver sabut resoldre. Però seria profundament injust fer-ho. Culpar les persones que en el seu moment van decidir fer un pas endavant i assumir la responsabilitat, i especialment l'home en que ara recauen el gruix de les culpes, l'anterior president, José Luis Canya, seria molt injust fer-ho, perquè ell va fer el pas al capdavant, va acceptar la responsabilitat, quan la crisi econòmica ja estava donant les primeres urpades. La principal culpa de Canya va ser la de contractar un entrenador de reconegut prestigi per intentar que el BM Granollers pogués assolir la Champions, i es va estar a punt d'aconseguir amb un més que meritori quart lloc (el tercer sí la va jugar). De fer-ho, els ingressos de l'entitat s'haurien multiplicat. No es pot culpar un president per haver-ho intentat, més quan el mateix entrenador va acceptar venir a Granollers amb una fitxa molt inferior al seu *caché*. El president Canya no va tirar la casa per la finestra, i és un home honest.

MÉS QUE FÀCIL seria un exercici de demagogia i culpar a una persona d'una situació que és general i que en el món de l'handbol s'ha emportat per endavant a dos equips que la temporada passada eren a la Divisió d'Honor, el Toledo i l'Antequera. Estem vivint el cinquè any des de l'inici de la crisi. Cinc anys és molt de temps, i en el que cada any és pitjor que l'anterior, perquè al descens d'ingressos s'hi ha d'afegir una cosa pitjor: els recursos propis de les empreses es van laminant. De fet, que una ciutat de 60 mil habitants tingui un equip a la Divisió d'Honor, continua sent un miracle.

NO SERÀ FÀCIL, però estem convençuts que l'actual junta directiva podrà arribar a un acord de quitança amb el 51% dels creditors (Seguretat Social, entitats financeres i proveïdors, ja exclouem als jugadors), perquè el club sigui viable, perquè aquest sí és un Pla Estratègic per a la ciutat: El BM Granollers, amb ser important, no només és història, sinó que és el futur, és el millor ambaixador que sempre ha tingut la nostra ciutat, però també és l'objectiu i el mirall amb el qual aspirem centenars de joves de poder un dia vestir la seva samarreta. I això és més que un somni, és la millor escola de formació que tenim. Som conscients que no és fàcil, però això no es pot perdre.

HOY GRANOLLERS

"Hay que hacer normal en política lo que es normal en la calle"

| XAVIER SOLANAS

Que en una mani tan grande no hubiera incidentes habla bien de los manifestantes.

Como lo que está en juego es algo tan importante como la convivencia social, todos tenemos la obligación de ser respetuosos con las ideas del otro. De lo contrario estamos abocados al enfrentamiento entre los que anteponen el corazón a la razón. Y los que anteponen el corazón están en ambos lados de la frontera. Que, no se olvide, no hay una sino dos: la exterior, y otra aún más grave y peligrosa: la interior.

El corazón tiene una forma de amor que la razón no entiende, pero también la razón tiene su forma de amar. Y en esa lucha, hoy mental, entre dos amores, en este momento da la impresión que en Catalunya se está imponiendo el romántico, y este *enamoramiento* nos puede hacer mucho daño, porque el mundo, quien lo ve desde fuera, no lo entiende, y no va a aceptarlo. Y el riesgo que corremos es que el sueño puede acabar convirtiéndose en una pesadilla.

No diremos lo que escribió Edmund Burke: "*para que el mal triunfe basta con que los hombres buenos no hagan nada*", porque el bien y el mal son categorías morales, no políticas, pero sí que hemos entrado a jugar alegremente a la ruleta rusa. Con desenlace imprevisible, porque este revólver tiene bala, y no es salva de rey.

Este es un artículo que empieza de una manera y al final cambia de registro, pero tendrán que llegar al final para saberlo...

EL 12 DE OCTUBRE el redactor jefe de La Vanguardia, **Jordi Barbeta**, hijo de La Garriga, publicó una entrevista al **President Artur Mas**, magnífica. Una de esas entrevistas que hay que leer dos veces, y luego subrayar, porque aunque Mas tiene una envidiable capacidad dialéctica, y como buen político, sabe llevar el argumentario a su terreno. No miente. Edulcora las palabras, porque su estrategia es conquistar a los indecisos, por eso ha desterrado de su lengua la palabra de moda: In-de-pen-den-cia.

La Independencia es una palabra que sabe maldita para convencer a los no convencidos.

EL PERIODISTA le dice que '*entre Catalunya y España hay una relación fraternal*', y Mas le da la respuesta más lacónica de la entrevista, consciente de que es una pregunta-trampa: "*Seguirá existiendo siempre...*". Luego dice que "*La Hispanidad también es un patrimonio catalán*" (El **President** se lo tendrá que aclarar al efervescente **González** y a la lánguida **Budó**, los alcaldes de L'Ametlla y La Garriga, que ese día abrieron su respectivo ayuntamiento, porque dijeron que no tenían nada que celebrar), y cuando le pregunta qué pasará con los catalanes que también se sienten españoles, reconoce que hay muchos y responde que "*los sentimientos no se pueden cambiar*" y, para qué nos vamos a engañar como necesita de sus votos, dice que podrán tener la doble nacionalidad; eso sí, "*si España no se la niega*". En la mente de Mas, España siempre es la Mala, por activa o por pasiva. Así, cuando Barbeta le pregunta qué pasará con las pensiones, el entrevistado responde que se continuarán pagando igual, sin decir quién las pagará, y como la caja la tiene el gobierno central, lanza otro obús preventivo: "*habrá otro intento de dividir a la sociedad catalana*". Es decir que el temor a que ni los pensionistas ni los parados puedan cobrar su paga será culpa de Madrid, no de que "*Catalunya tenga un estatus político diferente*", matiza el **President**. Y cuando le habla de la preocupación de los empresarios, responde con una utopía que ni la más ingenua de las personas puede creerse: "*la economía debería estar al margen de este proceso político*".

MAS NO ENGAÑA A NADIE. O SÓLO ENGAÑA A QUIEN SE QUIERA DEJAR ENGAÑAR. BUEN TRABAJO EL DE BARBETA

CUANDO SE LE PREGUNTA por qué este órdago ahora en plena crisis, hace una reveladora aclaración "*es el momento porque tenemos mucho menos que perder*". Es decir que vamos a perder, pero menos que antes de que estallara la crisis... El periodista le pregunta que por qué, y le da la respuesta más larga y algo aviesa, porque el mal, sigue estando en la otra acera: "*Si este proceso provoca en el Estado español cas-*